

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Zuzany Bystřické a Mgr. Petr Pospíšila v právní věci žalobců: **a) Z. C., a b) F. C.,** zastoupen zákonnou zástupkyní Z. C., proti žalovanému: **město Břeclav,** se sídlem v Břeclavi, nám. TGM 3, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí města Břeclavi, odboru školství, kultury, mládeže a sportu, ze dne 29.12.2010, č.j. MUBR-84510/2010, j e **n i c o t n é .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 7.1.2011 podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobci domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.12.2010, č.j. MUBR-84510/2010, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí ředitelky ZŠ Slovácká, Břeclav, ze dne 8.11.2010, č.j. ZSSL-742/10. I když tato rozhodnutí nesplňují formální znaky dle správního řádu, žalobci se domnívají, že na základě judikatury je třeba je chápat jako rozhodnutí v materiálním slova smyslu. Žalobci opakovaně žádali ředitelku uvedené ZŠ o zajištění individuální stravy ve školní jídelně pro žalobce b) z důvodu etického přesvědčení a poznatků o zdravé výživě. Běžně nabízená strava neodpovídá tomuto přesvědčení, v souladu s kterým je žalobce vychováván, ani moderním poznatkům o zdravém stravování. Žalobci žádost odůvodnili právem dítěte na školní služby a dále ustanovením antidiskriminačního zákona, který zakazuje diskriminaci z důvodu víry a světového názoru v přístupu k sociálním výhodám a službám. Existující vyhláška o školním stravování stanovující výživové normy obsahuje právní mezeru, neboť neupravuje situaci, kdy subjekt práva z legitimních důvodů požaduje jinou stravu a současně odporuje

rodičovským právům a právům dítěte na školní stravování. Ani na poslední žádost ředitelka ZŠ nereagovala vydáním správního rozhodnutí, ale dopisem z 8.11.2010 se odmítla žádostí zabývat a vyhovět jí. Toto rozhodnutí nemělo náležitosti správního rozhodnutí, neobsahovalo zejména poučení. Proti tomuto rozhodnutí bylo tedy podáno odvolání ze dne 5.12.2010 ke zřizovateli – městu Břeclav, ve kterém bylo namítáno nesprávné právní posouzení věci a nevypořádání se s otázkou aplikace antidiskriminačního zákona. Na odvolání reagovalo město Břeclav rozhodnutím v materiálním slova smyslu, nesplňujícím zákonné náležitosti rozhodnutí odvolacího orgánu. Bylo vysvětleno, že se nejedná o rozhodovací činnost, při které by mělo být vydáno správní rozhodnutí. Tento názor je však v rozporu s rozsudkem KS Brno ve věci 29 Ca 206/2009. Odvolací orgán se nevypořádal ani s argumentací uvedenou v odvolání ohledně neaplikace antidiskriminačního zákona. Rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné a nezákonné.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 22.2.2011 sdělil, že žalobkyně a) dopisem ze dne 2.11.2010 opakovaně požadovala o zajištění speciální, výhradně rostlinné stravy pro svého syna F. C. u ZŠ Břeclav, Slovácká 40. Dopisem ze dne 8.11.2010 ředitelka školy odkázala na své předcházející písemné podání ze dne 29.6.2010, ve kterém uvedla, že individuální stravování nelze poskytnout. Byl nabídnut vstřícný krok - uzavření dohody jako v předcházejícím školním roce, tj. že školní jídelna přijme každé ráno jídlo připravené žalobkyní a), uloží jej do chladničky a připraví v poledne žalobci b) k podání. 7.12.2010 odbor školství města Břeclav obdržel písemné podání žalobkyně a), označené jako odvolání proti rozhodnutí ZŠ Slovácká ze dne 8.11.2010. Přípisem žalovaného ze dne 29.12.2010 jí bylo odpovězeno, že dle názoru odboru ředitelka postupovala při výkonu své působnosti ve smyslu ust. § 164 školského zákona, s tím, že nešlo o rozhodování o právech a povinnostech, jimiž by ředitel vykonával státní správu a tudíž proti rozhodnutí ředitele školy nelze použít opravný prostředek. Současně jí bylo sděleno, že vzhledem k tomu trvá na tom, že ve věci bylo vydáno správní rozhodnutí, bylo její podání postoupeno krajskému úřadu, který podle ust. § 183 odst. 3 školského zákona plní úkoly nadřízeného správního orgánu ředitelů škol a školských zařízení. Aniž by žalobkyně a) vyčkala rozhodnutí krajského úřadu, podala předmětnou žalobu. Žalovaný setrvává na tom, že v dané věci opravný prostředek použit nebylo možno. Pokud je mu vytýkáno, že se nevypořádal s otázkou aplikace antidiskriminačního zákona, konstatoval, že podle § 1 vyhl.č. 107/2005 Sb., se školní stravování řídí výživovými normami stanovenými v příloze č. 1 k této vyhlášce a rozpětím finančních limitů na nákup potravin stanovených v příloze č. 2 k této vyhlášce, přičemž dodržování vyhlášky ze strany ředitelky školy nelze považovat za porušování antidiskriminačního zákona. K tvrzené právní mezeři žalovaný konstatoval, že vyhláška je obecně závazným právním předpisem, podle něhož je ředitelka školy povinna postupovat a není možné, aby určovala, kterým právním předpisem se bude řídit a kterým ne. Dle názoru žalovaného, pokud základní škola nad rámec svých povinností vyšla vstříc tím, že umožnila podávání žalobci b) žalobkyní a) doma připravené speciální stravy, nelze hovořit o jakékoliv diskriminaci (viz usnesení ÚS č.j. II ÚS 227/97 ze dne 10.4.1998). Dále žalovaný konstatoval, že ředitelé škol a školských zařízení nejsou orgánem státní správy a nelze říci, že jakékoliv jejich rozhodování týkající se práv a povinností fyzických osob je rozhodováním správním. Z ust. § 183 odst. 1 vyplývá, že pokud zákon nestanoví jinak, vztahuje se na rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti státní správy podle tohoto zákona správní řád. Rozhodování ředitelů škol a školských zařízení zřizovaných státem, krajem, obcí nebo svazkem obcí, při kterých ředitel školy a škol. zařízení vykonává státní správu, a které lze označit za rozhodování správní, je taxativně vymezeno v § 165 odst. 2 školského zákona. V jiných případech, než zde uvedených, nelze správní řád při rozhodování ředitelů škol a škol. zařízení aplikovat. Jak vyplývá z důvodové zprávy ke školskému zákonu,

zákon v § 165 výslovně vymezuje ta rozhodování ředitele školy nebo školského zařízení v oblasti státní správy, která mají charakter rozhodování o individuálních právech a povinnostech účastníků vzdělávání. Je výslovně stanoveno, že ředitel veřejné školy nebo školského zařízení vystupuje jako osoba pověřená výkonem státní správy pouze v rámci tohoto rozhodování. Extenzivní interpretace kompetence v oblasti státní správy odporuje Ústavě ČR a Listině základní práv a svobod, podle kterých lze státní moc uplatňovat jen v případech, mezích a způsobem podle zákona. S tím se ztotožnil i odbor školství Krajského úřadu Jihomoravského kraje ve svém vyjádření ze dne 26.1.2011, kterým postoupené odvolání žalobců vrátil zpět odboru školství města Břeclav.

V replice ze dne 15.6.2011 žalobkyně a) uvedla, že nesouhlasí se žalovaným, že v předmětné věci nejde o správní rozhodnutí. To, že jde o správní rozhodnutí potvrdil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 10.5.2010, sp. zn. 29 Ca 206/2009. Se žalovanou stranou nelze souhlasit, že není odvolacím orgánem a měl by jím být krajský úřad, z § 183 odst. 3 školského zákona je zřejmé, že krajský úřad plní úkoly nadřízeného správního orgánu pouze v taxativně vymezených věcech, a to při rozhodování dle § 165 odst. 2 tohoto zákona. Kromě toho krajský úřad sám svou kompetenci odmítl v písemnosti ze dne 26.1.2011. Dle žalobců lze systematicky a logicky dovodit, že odvolacím orgánem má být zřizovatel. Podle § 102 odst. 2 zákona o obcích je radě obce vyhrazeno mimo jiné i plnit úkoly zřizovatele. Není definováno, co představují tyto úkoly, z povahy věci je však evidentní, že zřizovatel musí být z podstaty věci schopen prosadit v jím zřízené organizaci svoji vůli a z právního hlediska musí být schopen na ni dozírat. Žalobci jsou dále přesvědčeni, že aplikovaná vyhláška č. 107/2005 Sb., o školním stravování, je protiústavní. Vyhláška je totiž v rozporu s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle kterého mohou být povinnosti ukládány pouze na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Úpravu práv a povinností osob podzákonným předpisem, aniž by v zákonné úpravě byly stanoveny jakékoliv meze pro takovou úpravu, odmítl jako protiústavní Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 21.7.2011, sp. zn. 3 Ads 42/2010. V tomto rozhodnutí je uvedeno: „zákon tak vytváří žalovanému zcela neomezený prostor pro úvahu, které druhy vakcinace zařadí mezi tzv. pravidelné, na něž se bude vztahovat zákonná povinnost podrobit se očkování a které nikoliv“. Vyhláška v daném případě, stejně jako v projednávaném případě, primárně zasahuje do práv a povinností vyhrazených zákonu. Školský zákon totiž nestanoví žádné meze pro to, jakým způsobem má vyhláška výživové normy upravovat, stejně jako zákon o ochraně veřejného zdraví neupravuje, proti jakým nemocem mají být děti pravidelně očkovány. Především však školský zákon nestanoví, že není možné stravování dětí veganským způsobem. Až Ministerstvo školství svévolným způsobem ve vyhlášce omezuje práva rodičů, dětí i provozovatelů škol. Dále existují pochybnosti o tom, zda byla vyhláška č. 107/2005 Sb. o školním stravování přijata v souladu se zákonem. Podle § 7 zákona č. 2/1969 Sb. nemá Ministerstvo školství žádné pravomoci v oblasti stravování, výživy a zdraví, a k vydání předmětné vyhlášky je třeba předchozí dohoda s Ministerstvem zdravotnictví. Podle informací žalobkyně k takové dohodě nedošlo a Ministerstvo školství s Ministerstvem zdravotnictví na vydání vyhlášky nespolečně pracovalo a vyhlášku vydalo samo, a to v rozporu s výslovnými zásadními připomínkami ze strany Ministerstva zdravotnictví. Toto svoje tvrzení žalobkyně a) doplnila kopií zprávy od MŠMT, Mgr. M. T., ředitele odboru, rejstříku a péče o pedagogické pracovníky, kde je uvedeno, že MŠMT nemá k dispozici žádné dokumenty ani jinou písemnou komunikaci mezi MŠMT a Ministerstvem zdravotnictví, přičemž spolupráce na přípravě právního předpisu nespočívá většinou ve vzájemném preposílání stanovisek či jiných dokumentů, ale v intenzivním osobním jednání příslušných odborných pracovníků. Dále doložila kopie přípisů Ministerstva zdravotnictví, ze kterých je zřejmé, že Ministerstvo

zdravotnictví se v roce 2004 vyjadřovalo k návrhu vyhlášky o školním stravování a sdělilo k ní kritické výhrady.

Dříve, než se Krajský soud v Brně zabýval důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou ve věci splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s.ř.s., osobami k tomu oprávněnými ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s.ř.s.).

Krajský soud přezkoumal napadené správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v mezích žalobních bodů. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, za splnění podmínek ve smyslu ust. § 51 s.ř.s.

Žalovaný na výzvu soudu poskytl soudu kopii správního spisu. Protože soud z žaloby a vyjádření žalovaného zjistil, že po skutkové stránce není mezi účastníky sporu a věc je otázkou právního hodnocení, vyšel soud z kopie. Soud zjistil, že žalobci dne 2.11.2010 podali žádost o poskytnutí speciální stravy pro žalobce b), přičemž se mělo jednat o speciální výhradně rostlinnou stravu v rámci školního stravování. Žádost byla adresovaná ZŠ a Školní jídelně Slovácká 40, Břeclav. Odůvodněna byla jednak dlouhodobým etickým přesvědčením a nesouhlasem se zneužíváním zvířat, v souladu s kterým je žalobce b) vychováván, jednak zájmem na jeho zdraví, neboť stanovené výživové normy neodpovídají současným poznatkům vědy. Dále je zde uvedeno, že právo na poskytnutí požadované stravy je odvozeno z antidiskriminačního zákona, který zakazuje diskriminaci v přístupu k sociálním výhodám a službám, jednak z ústavně zaručeného principu nediskriminace a rovného zacházení, osobnostních práv každého jedince a rodičovských práv, které mají přednost před zastaralými výživovými normami stanovenými vyhláškou. V průvodním dopise je avizováno, že se jedná o opakovanou žádost o poskytnutí individuální stravy, stejná byla podávána již v červnu. K podání opakované žádosti došlo proto, že žalobkyně a) zmeškala lhůtu pro podání žaloby na město Břeclav, dalším důvodem je, aby se úředníci byli nuceni podáním znovu zabývat.

Na uvedenou žádost odpověděla ZŠ Břeclav, Slovácká 40, prostřednictvím ředitelky školy Mgr. I. J., přípisem ze dne 8.11.2010, s tím, že žalobkyně a) v opakované žádosti ze dne 5.11.2010 neuvedla žádné nové skutečnosti a ředitelka školy dále sdělila, že na její žádost již bylo odpovězeno 29.6.2010.

Proti uvedenému „sdělení“ podali žalobci odvolání ze dne 5.12.2010 adresované městu Břeclav. Konstatovali, že proti rozhodnutí ze dne 8.11.2010, č.j. ZSSL-742/10, podávají odvolání, jsou přesvědčeni, že se jedná o rozhodnutí, byť neobsahuje předepsané náležitosti správního rozhodnutí. Odvolávají se z důvodu nezákonnosti rozhodnutí a absence odůvodnění a vypořádání se s jejich argumenty a aplikací antidiskriminačního zákona. Došlo totiž v rozporu s antidiskriminačním zákonem k zabránění v přístupu k sociálním výhodám a službám, kterými školní stravování nepochybně je, a to na základě diskriminačního důvodu – světového názoru, resp. přesvědčení. Podle Judikatury ESLP je nutné na veganství jako přesvědčení pohlížet obdobně jako na náboženské přesvědčení. I přesto, že o uvedenou stravu bylo požádáno před zahájením školní docházky, více než 1,5 roku dochází k neposkytování stravy a porušování práva na rovný přístup k této službě. Přesto, že škola je povinna vydat na žádost správní rozhodnutí, dosud nebylo vydáno ze strany školy ani jedno řádné správní rozhodnutí se všemi náležitostmi včetně odůvodnění a poučení o možnosti odvolání. Přitom skutečnost, že jde o rozhodování ve smyslu správního řádu potvrdil soud, který již rozhodl o

jejich žalobě proti škole a městu na nezákonný zásah (byť žalobu odmítl s odůvodněním, že žalováno mělo být nezákonné rozhodnutí, nikoliv zásah).

Na uvedené odvolání reagoval žalovaný písemností ze dne 7.12.2010, č.j. MUBR-84510/2010, která je předmětem žaloby v tomto řízení.

Dále soud zjistil, že žalovaný postoupil odvolání žalobců dne 29.12.2010 Krajskému úřadu Jihomoravského kraje. Krajský úřad Jihomoravského kraje odpověděl žalovanému, že postoupené „odvolání“ nepovažují za podání ve smyslu správního řádu, a proto se uvedenou záležitostí nebudou dále zabývat. K jejímu vyřízení jim totiž chybí jakákoliv kompetence, protože při rozhodování škol a školských zařízení jsou odvolací instancí pouze v případě rozhodnutí uvedených v § 165 odst. 2 školského zákona. Věc proto vrací žalovanému. Dále je konstatováno, že podle názoru KÚ JmK v dané věci nemá být ředitelem školy a školského zařízení vydáváno správní rozhodnutí. V oblasti veřejného práva jednoznačně platí, že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Aktuální právní úprava výslovně definuje, kdy je výkon určitých činností veřejnou službou - veřejnou službou je pouze vzdělávání podle školského zákona a nikoliv poskytování hmotného zabezpečení ve smyslu § 122 školského zákona formou školských služeb, kterou je i školní stravování. Právní úprava vyjmenovaná v § 165 odst. 2 školského zákona řeší situace, kdy ředitel některých škol a školských zařízení rozhoduje o právech a povinnostech v oblasti státní správy. Ani zde není rozhodování o poskytování školských služeb považováno ze rozhodování o právech a povinnostech v oblasti státní správy.

Soud konstatuje, že školní stravování je upraveno v § 122 odst. 2 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (dále jen „školský zákon“). Není integrální součástí práva na vzdělání, ale má povahu hmotného zabezpečení. Dle uvedeného ustanovení školského zákona právo na hmotné zabezpečení ve formě školního stravování mají mimo jiné všichni žáci základních škol.

Podle § 164 odst. 1 písm. a) školského zákona ředitel školy a školského zařízení rozhoduje ve všech záležitostech týkajících se poskytování vzdělávání a školských služeb, pokud zákon nestanoví jinak.

Soud je toho názoru, že pokud škola nevyhověla žádosti o zajištění individuálního stravování pro žalobce b), jedná se o správní rozhodnutí ve smyslu § 65 s.ř.s., neboť se jedná o úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti účastníka.

Tento názor byl rovněž vysloven v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Aps 3/2010-112, který je dostupný na www.nssoud.cz. Podle tohoto rozsudku „...rozhodování v této oblasti potom přísluší řediteli školy nebo školského zařízení. Ten dle § 164 odst. 1 písm. a) školského zákona rozhoduje ve všech záležitostech týkajících se poskytování vzdělávání a školských služeb, pokud zákon nestanoví jinak. Z toho vyplývá, že právo na školní stravování jako součást školské služby je veřejným subjektivním právem a rozhodnutí o něm, výslovně školským zákonem předpokládané je rozhodnutí ve smyslu § 65 s.ř.s.“.

Z uvedeného tedy jednoznačně plyne, že rozhodnutí ředitelky školy v předmětné věci bez ohledu na to, zda splňovalo formální náležitosti pro správní rozhodnutí, je nutno považovat za správní rozhodnutí v materiálním slova smyslu. Otázkou ovšem je, zda město

Břeclav bylo nadáno věcnou příslušností k rozhodování o opravném prostředku proti uvedenému rozhodnutí ředitelky školy.

Působnost obce ve školství je upravena v § 178 až 180a školského zákona. Z žádného z těchto ustanovení nevyplývá, že by v některé z oblastí bylo obcím svěřeno plnit úkoly nadřízeného správního orgánu ředitelů škol a školských zařízení.

Věta první, nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný.

Podle § 76 odst. 2 věta první s.ř.s. zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu.

Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí města Břeclav je nicotné. Soud si je vědom toho, že město Břeclav zpochybňovalo v napadeném rozhodnutí námitku žalobců, že ředitelkou školy v předmětné věci mělo být vydáno řádné rozhodnutí. To ovšem nic nemění na skutečnosti, že v napadeném rozhodnutí bylo odvolání žalobců meritorně posouzeno. Stalo se tak přesto, že obce neplní funkci nadřízeného správního orgánu ředitelů škol. Vzhledem k nedostatku věcné příslušnosti soud tedy v souladu s výše uvedeným ustanovením § 76 odst. 2 s.ř.s. rozhodl, že napadené rozhodnutí je nicotné.

Soud odkazuje na rozsudek NSS č.j. 7 Afs 68/2007-82 ze dne 21.2.2008, dostupný na www.nssoud.cz, podle kterého k nicotnosti správních rozhodnutí soud dle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlíží i bez návrhu. Soud si je vědom toho, že školský zákon neřeší, který orgán plní funkci nadřízeného správního orgánu v případě rozhodnutí ředitele školy učiněného ve smyslu § 164 odst. 1 písm. a) školského zákona. Otázku nadřízeného správního orgánu totiž řeší pouze v § 183 odst. 3, podle kterého plní úkoly nadřízeného správního orgánu ředitelů škol a školských zařízení, které zřizuje stát, kraj, obec nebo svazek obcí, krajský úřad, ovšem pouze při rozhodování podle § 165 odst. 2 školského zákona.

Soud opětovně připomíná závěr plynoucí z rozsudku NSS č.j. 2 Aps 3/2010-112, že rozhodnutí týkající se školního stravování je rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s. Školský zákon v této souvislosti neobsahuje speciální úpravu, v souladu s § 183 odst. 1 školského zákona se tedy na rozhodování vztahuje správní řád. Z § 81 odst. 1 s.ř. vyplývá, že účastník může podat proti rozhodnutí odvolání, pokud zákon nestanoví jinak. Otázkou zůstává, který správní orgán lze v tomto případě označit za odvolací.

Podle § 89 odst. 1 správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, je odvolacím správním orgánem nejbližší nadřízený správní orgán. Jak je již výše uvedeno, školský zákon neobsahuje úpravu, kdo je nadřízeným správním orgánem pro rozhodování dle § 164 školského zákona.

Soud je toho názoru, že jediným orgánem, nadaným pravomocí plnit úkoly nadřízeného správního orgánu je krajský úřad (byť si je soud vědom, že školským zákonem jsou krajskému úřadu výslovně svěřeny pouze úkoly při rozhodování dle § 165 odst. 2).

Vzhledem k uvedenému soud vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 2 s.ř.s. Za této situace soud pokládal za nadbytečné zabývat se ostatními námitkami vznesenými žalobci.

Soud připomíná, že v odůvodnění opakovaně citovaný rozsudek NSS č.j. 2 Aps 3/2010-112 ze dne 5.5.2001 je rozhodnutím o kasační stížnosti proti rozhodnutí zdejšího

soudu ve věci 29 Ca 206/2008-67, na který upozorňovali žalobci, a který se týká žalobců a směřoval v obdobné věci proti žalovaným Základní škole Slovácká a městu Břeclav. Soud upozorňuje, že tento rozsudek řeší shodné meritorní otázky. V tomto rozhodnutí NSS konstatoval: „*Právo na přístup ke školnímu stravování je veřejným subjektivním právem, o němž přísluší rozhodnout řediteli školy nebo školského zařízení dle § 164 odst. 1 písm. a) zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon). Z toho ovšem ještě nevyplývá, že žák má právní nárok na to, aby mu byla přímo poskytnuta strava jdoucí nad rámce výživových norem a finančních limitů dle vyhl.č. 107/2005 Sb., o školním stravování. Není přitom porušením ústavním pořádkem garantované svobody vyznání, pokud je žákovi umožněno, aby si stravu, která je v souladu s náboženským vyznáním nebo světonázorem a jeho zákonných zástupců přinesl do školy, v době oběda si ji nechal ve školní jídelně ohřát a následně ji zkonsumoval.*“

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci byli žalobci zcela neúspěšní, a proto právo na náhradu nákladů řízení by bylo možno přiznat žalovanému. Nebylo však zjištěno, že by žalovanému náklady řízení vznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24.2.2012

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu